

ნენეტი

საქართველო
№ 21 მარტი
1934 წ. მ. 40 კ.

ნახ. ნადარეიშვილის

მსოფლიოში სხვების უკმაყოფილოებას
 ვაკვები მიუხედავად კრიტიკისა

მოტა და მატა უცნაურად გამოიყურებოდნენ ერთა ლიგის საბჭოს სხდომაზე...

მოტას (შვეიცარიის დელეგატს) სახე გაფითრებოდა და სხდომის დარბაზის კარებს შტერივით მისჩერებოდა.

მატა (პორტუგალიის დელეგატი) გვერდში უჯდა მას და წამდაუწყუმ ბორჯავდა, თითქოს მკბენარეზი არ ასვენებდნენ.

— ბატონო მოტა, რომ იცოდეთ როგორ მიცემს გული... ნეტავ დღეს მაინც არ გამოჩნდებოდეს... ნეტავ...

— მესმის, მესმის თქვენი გულის წუხილი, ბატონო მატა, მეც შენზე უფრო უარეს მდგომარეობაში ვარ.. შენ რა ვიშავს, გავალბებ იყო წინააღმდეგ და დაასაბუთო შენი წინააღმდეგობა მით, რომ „საბჭოთა კავშირი ანხორციელებს ისეთ პრინციპებს, რომლებიც ეწინააღმდეგებათ „მსოფლიო ცივილიზაციას“. მართალია მაგის დამტკიცება ცოტა არ იყოს გაჭირდება, მაგრამ შენ მაინც პრინციპიალურ პოზიციაზე დგებ... მე კი... უსათუოდ სულელურ მდგომარეობაში ჩაჯარდები... აბა რა საბუთია, თავი შეიკავო საბჭოთა კავშირისათვის მუდმივი ად-

გილის მიცემის შესახებ და წინააღმდეგ არ მისცე ხმა იმიტომ, რომ „საბჭოთა კავშირის მოეპოება ყველა საფუძველი ჩაითვალოს დიდ სახელმწიფოდ და ამის გამო მოითხოვოს მუდმივი ადგილი საბჭოში“.

მოტა ისევ მიაშტერდა კარებს.

— ჩვენ ჩვენსას ვიტყვით, ბატონო მოტა და მაგრადაც ვიტყვით. თუ ჩვენს სახელმწიფოებს დღემდე ვერ მოუხერხებიათ საბჭოთა კავშირზე თავდასხმა, აქ მაინც დავესმებით მის წარმომადგენელს, — ჩვენი მთავრობების ამ დავალებებს ჩვენ პირნათლად შევასრულებთ, თუ კი ბატონ ლიტვინოვის კონტრთავდასხმას გაუძელით. ხომ იცი რა დიდი ოსტატია ის ამ საქმეში...

მატას სლოკინი აუტყდა.

— დარწმუნებული ვარ ბატონო ლიტვინოვი ჩვენზე თითო საათს ილაპარაკებს... ჩვენს შორის დარჩეს და ჩვენ მაინც და მაინც ადაფერს ვკარგავთ, პირიქით, ჩვენი სახელით — მოიფინება ქვეყნიერება. ჩვენ ხომ დავალებებს ვასრულებთ, პასუხი ავონ თვით ჩვენმა მთავრობებმა.

საბჭოთა კავშირის დელეგაციის

გამოჩენას დარბაზში ფეხზე ადგომით და ტაშის ცემით შეხვდნენ... იძულებული იყვენ ფეხზე ამდგარიყვენ მოტაც და მატაც.

ერთა ლიგის თავმჯდომარემ ბატონმა სანდლორმა საბჭოთა კავშირის ერთა ლიგაში შესვლის გამოგამართულ კამათის დასრულების შემო ამ საკითხს კენჭი უყარა. კრებაში ერთხმად გამოიტანა დადგენილება საბჭოთა კავშირის ერთა ლიგის საბჭოს მუდმივ წევრად არჩეულს შესახებ, რომლის შემდეგ თავმჯდომარემ სიტყვა აშ. ლიტვინოვს მისცა.

მოტა და მატა გულისცემით უსმენდნენ აშ. ლიტვინოვის სიტყვას, მისი სიტყვის დასრულების შემდეგ მოტამ და მატამ ერთიმეორეს გადახედეს.

— ბატონო მოტა, მგონი გადავიჩით, ჩვენ ერთი სიტყვითაც კი არ ვუხსენებდით.

— გადავიჩით, მაგრამ მაგ ვადარო ჩენამ დამარცხებას გადააქარბა. თითქოს აქ არც კი ვყოფილიყოთ, თითქოს ვერც შეგვაშინეს!.. უპასუხა უკმაყოფილო მოტამ და მატასთან ერთად ლიგის დარბაზიდან შეუმჩნეველად გარედ გამოვიდა...
ს. ე.—ლი.

უკლური ბრაზი

(კატომატი ტელეფონი)

მოყმე ვინმე უჯდა ელსმენს,
ზრ უღებდა დანა პირსა.
ცრემლს ელსმენი დაერთვილა,
გულსა შლულრად ანატირსა.

შევეკითხე:—რად სტირი-თქო?
მიბასუნა მან მე მკვანხელ:
—ეს ელსმენი ავტომატი
აბა ერთი სინჯეთ, ნახეთ!

მიხაროდა მისი მოსვლა,
გვეღირსა-თქო აწი შევლა.
მაგრამ, ვაი, იმედები
გამიცრუვდა უცბად ყველა.

ვიძახი და ვერ ვაგანებ,
არეინ მომცა ჩემი ხაზი.
ცენტრალურში ქალი არ ზის,
ვის შეესჩივლო ჩემი ბრაზი?

წინად მაინც ვიჯეოებდა
გულს იმ ქალთან ჩხუბით, დავით,
და ახლა კი ვერ-რას გავხდდი
ვერც გინებთ და ვერც ვკლავით.

ალარ-ვიცი—ავტომატში
ვინ გავლანძლო, ვის ვეჩხუბო.
მეტი რა გზა დამჩინია
ბრაზი გულში დავიგუბო.

მინებაია.

მივლინებული იყო ჩვენგან ერთი მზვერავე
გამოსაკვლევად—რას აკეთებს ტრესტი „მკერავი“.
ჩამოიარა ამ მზვერავემა ყველა ფაბრიკა, —
თვითონაც შეცდა, ლამის იყო ჩვენც გაგვადრიყა!
მას არ დაუჯდა თვალში, თორმე, ის შენობები,
რომელთა ვიწრო და ჭერ-დაბალ ბნელ დარბაზებში,
შოშა - ქალები იხრჩობიან უთოს გაზვებით.
მან მოგვითხა ჩვენ ამბავი ისეთი რამე:
ალარ გვეძინა აღშფოთებულთ ის ერთი ღამე.
დილით ავღვიქით თვალწითელნი და მძიმე თავით
გვესურდა გვეჩანა მახარაძე,სახელად დავით.
მისთვის გვეკითხა,—ნუ თუ ყველა ეს მართალია,
გამოგველანძლა კიდევ მაგრად ერთი თალია!
როგორც ინგლისში იყო შგოსან ტომას გუდინ დროს,
ნუ თუ მკერავი ქალის შრომა ჩვენში მას უდრის?
ტრესტი „მკერავის“ პოვნა იყო არც თუ ადვილი,
ღრმა-ღელისაკენ მიგვითითეს მისი ადგილი.
ტრამვაით წასვლის ჩვენ არგვეჭონდა დიდი იმედი,
ომნაბუსითაც კიდევ უფრო ამაზე მეტი!
ს. თ—იას ჩვენ გამოვართვით ავტო-მანქანა,
რომელმაც ქმნით და ყიფინით წამს გაგვაქანა,
სადაც აგურის იყო წინად სამი ქარხანა,
ახალ ქარხნების აქ შენდება რიგი ამხანაღ!
ტრესტი „მკერავის“ დირექტორი, ჩვენი დათიკო,
თავის კაკუჭა შეინდის ჯოხით სწორედ აქ იყო.
განკარგულებას ის აძლევდა შუშა-მშენებლებს,
გაფაციცებით, რომ აგებდენ ერთ დიდ შენობას.
ჩვენს დანახვაზე მან სიამით თავი დახარა,
სალაში მოგვცა და ღიმილით ასე გვახარა:
რომ უზარმაზარ ამ შენობას ის დაამთავრებს
თუ ამ თვის არა—მომავალითვის მაინც დამლვეს.
თუმც მასალები ბევრი არის კიდევ საჭირო,
შუშათა ხელის შოგნაც საქმეს მეტად აჭირვებს,
მაგრამ იმეღობს გადალახოს ეს დაბრკოლება
ვინაზე აღრე შეასრულოს მან დაპირება.
თქვენ ამ შენობის სიჯრძეს და ვანს ალარ იკითხავთ?
ტფილისში მისი მსგავსი რამე თქვენ არ გინახავთ!
სიჯრძე ამისი არის, შგონი, ხოთასი მეტრი,
ორმოცდაათი მეტრი ვანი, თუ კიდევ მეტი!
უზარმაზარი ამ შენობის ფართე წიარში,
ღრუბლიან ღღესაც ისე ნათელს, როგორც მზიანში,
მოთავსდებიან ის მკერავი ყველა ქალები,
ძველ ცულ დარბაზში ღღესვისაც ვერ უჭრით თვალები.
როცა გავიგეთ ყოველივე ის წარმატება,
რაზედაც მოგვცა დაწვრილებით ჩვენ განმარტება
ტრესტი „მკერავის“ დირექტორმა, ჩვენმა დავითმა,
ძლიერ გვიამა, — გეფიცებით ჩემი თავით მე!
ალბათ იქნება მაშინ უფრო კარგი ხარისხის,
არ გამოიწვევს გულისწყრომას და იმდენ რისხვას
შევერილი ამ ფაბრიკაში ტანისამოსი, —
თუ არ შეურცხვა რომელიმე მკერავს ნაპუსი!
ამიტომ იქვე ერთხმად მტკიცედ ეს გადავწყვიტეთ,
რომ ერთმანეთში ჩვენ კავშირი ალარ გავწყვიტეთ,
ავი და კარგი ყოველივე აქგადაშუქით:
დასავმობი ვგმით და საქმეები შემკობით ვაქით!

ჩამე კონტლიქტი ერთმანეთში თუ მოგვიხდება ვასი ბრალია, — ამას ყველა თვითონ მიხვდება! ერთი თქმულება ჩვენ ახლა არ მოგვიგონია, — „რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო!“.. რასაც ჩვეული იყო დღემდე „მკერავის“ ტრესტ, მომავალშიაც უმსგავსო ისეთ დარჩა წესი: თუ საქონელი არ შეგერა მან უკეთესი, — ზომიერად თუ არ განსაზღვრა აგრეთვე ფასი, ათის მაგიერ შეაფასა მანეთი ასი, — თავს დაატყდება ჩვენი რისხვა კვლავ უმეტესი!...

ს. თ—ია.

შერიღები ნიანგის მიჰართ

ძია ნიანგო!

შენ გენაცვალეთ მაგ მშვენიერ უშნო სახეში.

კიდევ კარგი, რომ წელი გეოჯრია-ფია შემოიღეს სკოლაში და გავიგეთ, რომ შენი პირვანდელი სამშობლო არის ნილოსი და საერთოდ, ტროპიკული ქვეყნები.

ძია, საქმე იმაშია, რომ სკოლებში სწავლა დაიწყო და ჩვენს სავაჭროებში ვერაფერს ვნახულობთ შესამოსს. წინდა რომ არის, ისიც კი ვერ გვიშოვნია.

— თქვენთვის კი არა ნამდვილი კაცისთვის არა გვაქვს! — ასეთი პასუხი გვესმის ყველგან.

როგორ! ჩვენ კაცი არა ვართ? აი გვგზავნიან ჩვენს სურათებს. გადაღებული გვაქვს ჩვენს სავაჭროებში ნაყიდ სამოსში.

ერთი შენებურად გაჰკარი კულა „მკერავტრესტს“ და სხვებს, რომელსაც ეხებათ ეს საქმე. ნუ გვივიწყებ.

10—15 წლოვანების დავალები — მარიკა ცხორებაშვილი.

ამხანაგო ნიანგო!

ისეთი საჯაყი საქმე დამემართა, რომ თქმაც მეძნელება, მაგრამ ჩემს ოჯახი სულ ააფორიაქა და, რა ვქნუნდა გაგაგებო ჩემი მდგომარეობა. ვგებ შენ დამემართა და მიშველი ცოლში იგი აგარაკზე გაგაგზავნა. რე. გამგზავრებისას ცოლმა ყველაფერი დაკეტა და მითხრა:

— ყველაფერს იმიტომ ვკეტავ, რომ არაფერი დაიკარგოს. ყოველ დასვენების დღეს ჩამოხვალ და თვით რეულს აგარაკს ვამოიცვლი!

კარგი წინადადება იყო ყოველ მხრით. მეც არაფერი მითქვამს.

ერთ დღეს, როცა დიდი სუცხა დადგა, საბანაოდ წავედი მტკვარს. ტანსაცმელი გავიხადე და ნაპირზე დავაწყვე.

ბანაობის შემდეგ ნაპირზე ავიყვანი და მხვდა. წარმოიდგინე, ჩემს ტრალედა.

ბევრი რომ არ გავაგრძელო, შინ,

ნათოგარი შარვლითა და ხალაოთა დავბრუნდი.

კიდევ რომ ბევრი არ გავაგრძელო, შარვლისა და ხალათის ამარა (ქვეშ საცვლები არ მეცვა) წავედი საცვლების საყიდლად.

ბევრი ვიარე თუ ცოტა ვიარე, მაშაქაცის საცვალი ვერსად ვიყიდებოლს იძულებული ვაგხდი ქალის საცვლები მეყიდა და ჩამეცვა.

აგარაკზე გავემგზავრე ცოლთან. ვიცოდი რაც დავიდარაბა მომელოდა და გადავიწყვიტე ხალასი სიმართლის თქმა.

ასე მოვიქციე.

— რაო? შენ ვინც ვაგიკურებია, ის გააკურე. მე მატყულებ შენ? — შემომიტია ცოლმა. — ალბათ ქმარი

შემოგესწრო და შეიი საცვლების მიგვიერ ქალის საცვოები ჩაიცივი. შორს ჩემგან, მოლაღატე! — და ვარედ ვამომავდო ცოლმა.

ასეთი საჯაყი საქმე დამემართა. ეს არ მომივიდოდა, რომ ჩვენი სამსჯერვლო ფაბრიკები და სახელოსნოები ჰკერავდენ ყოველგვარ საცვლებს.

ახლა ვთხოვ, ამხ. ნიანგო, დაიდასტურო, რომ მე საცვლები ბანაობის დროს დამეკარგა და არა სხვა პირობებში.

გამკასნიმე ტრიკობაშვილი.

ვის მსება?

ენახეთ ოთხნი „მკერაველნი“, ჯდენ მლიმარნი სუფრის პირსა.

სე იყვნენ გაღეშილნი, არ უხსნიდათ დანა პირსა. კონიაკი უხვად ქონდათ, შვიი ტიკი ეგდო ძირსა, ღებლანნი საქმის ხალხი წყვილწყვილად სცემდენ ცხვირსა.

რე კილომდე ყველი ქონდათ შორი გზიდან წატანილი, (დახურული კოობიდან უწიგნაკოდ გატანილი).

სუფრის თავსა ამშვენებდა ხიზილალა და მწვანელი, ლუდის შტოფი დაეცალათ, ცარიელი უჩნდა ძირი. ავერდით ეგდო ბოხხა რამე სავსე რითი, — ალლაპ უწყის, თეფშს ეყარათ ძვლები უხვად კაპუტის, ლოქოს, შურის. ძენვიც ქონდათ სამყოფარი, კელი ოთხი, მათებრ ლუწი, შეხედვითაც შეატყობდით რომ არ იყვნენ „ზეთი“, ძუნწი ფული ქონდათ თითო მათგანს რიცხვით ათას ორასისა,

მიღებული სალაროდან № 2 „მკერავისა,

საკითხია: საქმე თავში მოუვიდა ნეტა ვისა?

ვის ჩაავდო ამათ ხელში, ფინანსები ნეტა ისა?!

საგზაურში ჩაეწერნათ: საწარმოო ექსკურსია,

საქმეებზე ემგზავრება: ერთი ტოტა, სამი ძია.

მათ მოსკოვში ელოდებათ სასარგებლო საქმე დია...

კადათა აქვთ თვეი ერთი, შემდეგ უკან დაბრუნდითან.

სა იხილეს მათ „ნიანგი“ დაფაქურდენ ძმები სწრაფად,

თეფში გატყდა, ძირს დაეშვა ქონით სავსე შვიი ტაფა.

თმა სამთა შეუყვარა — ჩქარა ფახი, ძმებო, აბა,

მოფხიზოლით, თორემ ნიანგს არ ვეყოფით ერთსა ყლაპად.

რმა ბოხხას სტაცა ხელი, ერთმა ტიკი იგდო შურგზე

დაიცივნებ, მაშ რას იზამ, როცა ასეთ სურათს უმხერ).

ოთხემ კი დაიმუქრა, ბრაზით ხელი იკრა გულზე,

ოთხევი გმირი ხუთ წამს შემდეგ გაჩნდა ტფილისის სადგურზე...

გია.

ნიანგის ბრძანება „ნიანგის ორდენით“ დაჯილდოების შესახებ

მე.—ნიანგი, — მშუსრავი მავნებლებისა, ბიუროკრატებისა და კულაკებისა, მტერი და ორგული კაპიტალისტებისა და მათი აგენტებისა, მენშევიზმისა, პაციფიზმისა და სხვათა, და სხვათა, და სხვათა: ვბრძანებ:

1. დაჯილდოვებულ იქნეს ნიანგის ორდენით: **კ. ლელაშვილი** ტრესტის“ თბილისის მეექვსე სამკერვალო ფაბრიკის წუნმდებელი კ. ლელაშვილი.

2. დაჯილდოვებულ იქნეს ნიანგის ორდენით: მეექვსე სამკერვალო ფაბრიკის საერთო საამქროს მუშა **ჯამბაზოვი**.

1. მეექვსე სამკერვალო ფაბრიკის საერთო საამქროს მუშა **ჯამბაზოვი** სისტემატიურად ამზადებს წუნ-დებულ საქონელს.

2. წუნმდებელი **კ. ლელაშვილი**, ნაცვლად ფინიჯელი კონტროლისა. სისტემატიურად უშევებს ფაბრიკიდან წუნდებულ ტანსაცმელს.

(„ნიანგის“ ბრიგადის მასალებიდან).

ზემოაღნიშნულ პირების მიერ ნიანგის ორდენების მიღების შესაფერი ზემოთ აღნიშვნის მიზნით, ნიანგი წინადადებას აძლევს ნიანგკორებს, ჩვენი ურნალის მკითხველებს და საბჭოთა კავშირის ყველა პატიოსან მშრომელს გაუზვანონდაჯილდოებულებს მისალოცი დებეშები და წერილები (თუ ასეთები გვაში არ „დაითესა“) შემდეგი მისამართით:

ტფილისი, მეექვსე სამკერვალო ფაბრიკა, ლელაშვილს და ჯამბაზოვს.
დედანს ხელს აწერს ნიანგი. დედანთან სწორია: მელუზა.

მ ა მ ი ს კ ვ ა ლ ზ ე

კოოპერატივის ნოქარს ბაჭუ ქურობაძეს სამი წლის ვაჟი გარდაიცვალა.

— რა ბიჭი რაგვარგეთ, რა ბიჭი, მოთქამდენ გულდათუთქული ნათესავები.

— პირწაფარდნილი მამა მისი იყო.

— „კოპის“ იყო, პირდაპირ მამის ცოპის!—უმატებდენ მეზობლები.

გასვენების დღეს ნოქარს ოჯახში ატრაჯელმა ხალხმა მოიყარა თავი. გულდათუთქოლი მამა კუბოს თავთან იჯდა და შუარედ გმზავდა.

მგლოვიარე მამასთან მისი თანამოამსახურე ნოქარი მივიდა და ანუ გეშა:

— კარგი, გეყოფა ბაჭუ! გული დაიმშვიდე, ახალგაზრდა ხარ, ღმერთი კიდევ მოგკეშს.

— მომცემს, მაგრამ ეგ სულ სხვა იყო... მაგისანა შვილს მე ვერ გვივსწრები... მაგისანა ბიჭი ჩემს ოჯახში

ნში აღარ დაიბადება. რა ჭკვიანი იყო, რა გამჭრიახი, რა მოსკრებულო, ჯერ კიდევ სამი წლის არ იყო და დედა მისს სამი კალო შეპარი ჰქაზარა.

— ლე.

ჰიენი კველ პალტო

ზნევ შენ და ისევ შენ, ჩემო ძველო პალტო კო ამ ზამთარში. გეთაყვა, შიშველი არ დამტოვო!

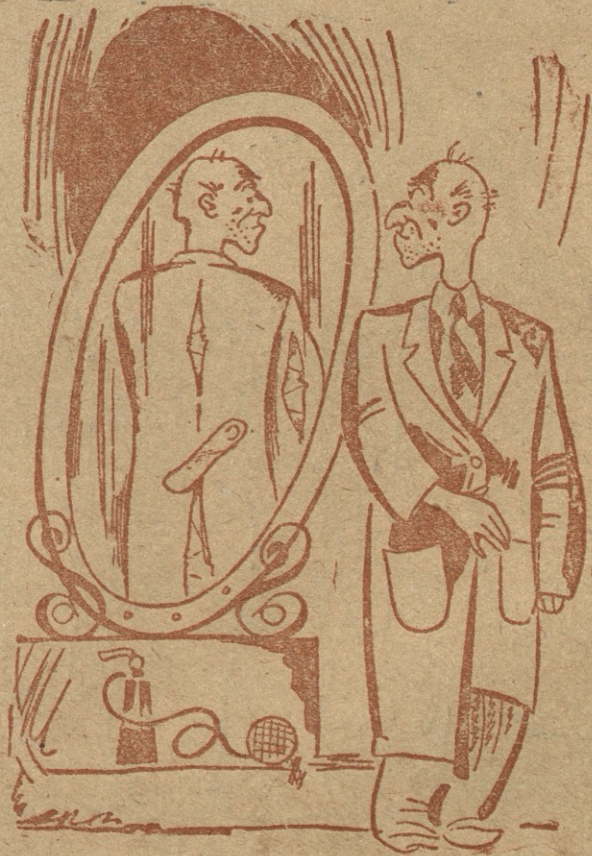
ჩემებურად იცოდე ვერ მოგივლის ვერავინ, ისეთი შენ არა ხარ დღეს რომ კერავს „მკერავი“ ერთი კალთა მოკლე აქვს, მეორე კი გრძელი, სარკეში რომ შეგხედე, დარდს ვერ გაუძელი!

შიგ ჩემი ტანადობა როცა დავინახე, თავზე თმა ამებურძვა, დამეღრიჯა სახე!

ისედაც არ მივარვა გამომეტყველება, თუ რომ მე ეს ვატარე—რაღა მეშველებო!

როცა ისიც გავიგე—ღირს რა მამასისხლად, ცავი ოფლი სახეზე გადამასხა წინწყლად!

ისევ შენ და ისეი შენ, პალტო ჩემო ძველო, ყველა ახალი პალტო თავზე შემოგველო...

ნიანგი „მკურავი“-ს ფაბრიკაში

შეა, ვიწყებთ ჩვენს ლაშქრობას, თუ მც არავის წყენა არ გესურს, მაგრამ იცით? რამდენ შარვალს, რამდენ ხალათს ჩვენგან ჩაცმულს— ცაცი გაუწებილებია, მასგან შარში გახვეულა: ჩაგვიცვამს და იმავე დღეს დარღვეულა დახეულა! რამდენ შარვალს ცალი ვრძელი, ცალი მოკლე ტოტი ჰქონდა, (სულ ერთია: ორდერით, თუ უორ-დერით გამოიგოქონდა). ებრაქსია, იოკიმე, სოლოთანი, თუ კაკო, ნიკო, — ყველა ერთ ბედს დასტიროდა, ერთი ბედის მსხვერპლი იყო. ეს ამბავი მეგობრებო მიზეზია სწორედ ჩვენი, რომ ოსტატებს წუნ საცმელის ეს ლაშქრობა მაუძღვენით.

ტექსტი — შარაშუმის.
ნახატები — ღონის.

მივმართე ნიანგს და „დამშვიდების“ შემდეგ დაბაო სკამებზე ჩამოვჯექეთ.

„ლო კალვია, ლა კალვი ნეტავ სულ ეს გვაწამა“

ამღერებდა მომვლელი ქალი ბავშებს. ერთა მათგანი კი განზე გადგარიყო და ცხვირდაშვებული თავისთვის რალაკუნე ფიქრობდა.

— შენ რატომღა არა მღერინარ ბიჭიკო? — შევეკითხე ბავშვს.

— მე ძია ტკუილებას ბოგრას ალა ვალ დაჩვეული. სამი დღეა მოუხალ შავ ლობიოს გვაწვივენ და ეგ ლომ ვიმღეროთ სეიძლება ცვენმა დეი დამ ხვალაც ლობიო მოხალსოს...

— ბავშვებო ვინ იცის რანაირია მერტლას ბუდე? — იკითხა მომვლელმა ქალმა.

— აი ასეთი მატველებლო! — მიუგო ერთ-ერთმა ბავშვმა, გვერდზე მდგომ ამხანაგს წუდი მოხადა და მომვლელ ქალს მიაჩეხა ხელში.

— ტკუილია მას... ბიბიო, მე-ლცლას ბუდე ლომ ასეთი იკოს, ბლალტები სულ ძილს ჩამოცვიოდენ — სწრაფად წამოიძახა ქულის პატრონმა ბავშვმა, მომვლელ ქალს ხელიდან დაფლეთილი ქუდი გამოგლიჯა და შიგ სწრაფად გაყო ხელი. ამ ამბავმა ჩვენმა სიცილი გამოიწვია, ნიანგმა კი გაბრაზებით მიმართა ბავის გამგეს:

— რის მიზეზია ეს ყველაფერი? რატომ არა აქვთ ბავშვებს სათახადო მოვლა, კვება, ჩაცმა, დახურვა?!

— რაიჯანგანყოფილებას კათხეთ, ანხანაგებო. „მკურავის“ მეორე ფაბრიკას რაც შეუძლია გვეხმარება, დანარჩენს კი ბავშვები გეტყვიან. — მოგვიტო ბავის გამგემ, ბავშვებს ხელით რალაც ანიშნა და ოთახი სიმღერამ მოიკცა:

„სუფთად ჩაცმას, კალვას კვებან ვერ ვეღირსეთ, გვენატლებან, ლაიძანგანკოფილებან“

ლად აღ გვაქცევ კულადგებას“
ასე დაამღერეს ბავშვებმა და ანლაც ასე მღერიან იანინი რაიჯანგანყოფილებას კი ტკუილის ძილით ძიანგს და სიზმარშიც კი არ ისმენს ნორჩი თაობის სიმღერას.

„ტკუილია მასტავლებლო“

— ჯერ ისევ მეორე „მკურავს“ ვცატუშროდ, შემდეგ კი სხვა ფაბრიკებს დაუაროთ. — მიბრძანა ნიანგმა და შემოხსენებული ფაბრიკის საბავშვო ბავშვში ამოიყარით თავი. ნიანგის ვაოცებას საზღვარი არ

ქონდა, როცა მომვლელი მოწიფე ქალები შავ, უსუფთაო ტანსაცმელში დაინახა.

— თავი შეიკავე, ამხანაგო ნიანგო, უცბათ რომ შეუძახო შეიძლება ისე შეეშინდეთ რომ მათმა კვილმა ბაიშობს „დავთრები“ დაოხანტოს!

ფაბრიკის კანცელარიაში ვახუშტი. ნიანგი ჩიბუხს აბოლებდა და თხოვდა აქეთ-იქით ისე აცვებდა, — აშკარად ეტყობოდა შიოლა.

— დატრიალდი ყარყუმო, თორემ ჰომ იცი. — მითხრა მან და მუცელზე ხელი დაიკრა. მანიშნა, რომ „დე სერტად“ რილაც ნოყიერი საქმელი უნდოდა.

სწორედ ამ დროს კანცელარიაში ფაბრიკის მუშა-ქალი შახნაზაროვა შემოვიარდა.

— გეფიცები ქმარს, შვილს, დედამიწას, მამამთილს, ბებოს, ბაბუს, დედის, მამიდას, მათ შვილებს, მათ დედამამს, და ყველა ჩემ ნათესავეს, ცოცხალი არ გადაშირჩება ვინც ამაზე ზის! — გაანხლებით მოგვამხა შახნაზაროვამ და მჯლო-

ბით. განცვიფრებული ნიანგი მას უკან გაყვა. მეც ფხვდაფხვ ავეღვანე.

საერთო სამუშაოში შექვლისთანავე შახნაზაროვამ სათითაოდ ჩამოულარა ყველა მომუშავეს, ფხვზე წამოაყენა, სკამები გასინჯა და თავის ნიშანი ვერსად აღმოაჩინა.

— უ—უკ—კ.— ამოიხსრა ბოლოს მან, გულზე ხელები დაიკრია და წარმოსთქვა — სულ ერთია, სანამ ჩემ ტაბურეტს არ მომიტანთ ხელს არ გავანძრევ.

— რა დროს კაპრაზია ამხანაგო, იმუშავე, გეგმა უნდა შეასრულო. — მიმართა ცენის გამგემ.

— ა, არაფრის დილობამდე ხელს არ ვაგაქნევ ვიდრე ჩემ ტაბურეტს არ მომიტანო!

შეიქნა სკამის მასიური ძებნა, სა მოკამდე კაცი ღებულობდა ამ საქმეში მონაწილეობას, მაგრამ სკამი მაინც არსად აღმოჩნდა.

— რა ვქნათ, კარგი ხელოსანია და ვერ ვაწყინებთ, — ამბობდა ცენის გამგე — მხოლოდ საქმე იმაშია, რომ ეგ ოხერი სკამი ყოველდღე ეკარგება და რამდენიმე კაცი მთელ დღეს მის ძებნას უნდება.

ვერ ვქნა ვერ იბოვეს შახნაზაროვას ნიშნის სკამი, დაღა შახნაზაროვა და ჰაერის ყლაპვა დაიწყო, რამდენიმე ხნის შემდეგ გამოირკვა, რომ „სპეციალისტ“ შახნაზაროვას თავის ნიშნის სკამზე საირავე დაეღაგებინა და დაეწყებოდა. ნახევარი საათის განმავლობაში კი სამოცამდე კაცი ტყუილობრალიდ დაეძებდა შახნაზაროვას „დაკარგულ“ სკამს.

ფარულთის წინ რამდენიმე მუშამ მოაყარა თავი:

— თითოს ათ-ათი გვერებათ, შეტ არ მოითხოვთ!

— შეტი არ გვინდა კაცო, რაც არის მოგვეცი, თორემ ხომ ხელავრივი იმართება.

მომხმარებლება თანდათან მატულობდენ.

რივიანი რივი რომ გაიმართა, გაწამაწის დროს, ერთ მყიდველს ქალაქში გახვეული კვერცხები ხელიდან გაუვარდა და დამტვრეულ კვერცხებიდან ათმა ქორფა წიწილამ გამოყო თავი.

— მკედრებია, მკედრებია. — იყო მასაუნი პასუხი.

— არა, ახლა დაიხოცენ, ძირს რომ დაცვიდენ.

შეიქნა ვაჭრობა: ერთი მხარე ამტკიცებდა, რომ წიწილები ცოცხლები იყო, მეორენი კი გაიძახოდენ:

— მკედრებია, არაფრად გამოღვება.

მარე ნიანგს ქვეშიდან სკამი გამოგლიჯა. ნიანგმა თავი შეიკავა და დავარდნას გადაარჩა.

— ეს არაა, ეს საოხრო, — წაიბურტყუნა შახნაზაროვამ. შემდეგ მე წამომავლო სკამიდან, დააშტერდა, ხელში აიღო, მატრ-მატრიალა და ფაბრიკის მიუბრუნდა:

— ანა, ახსოვხდი, თუ ჩემი ტაბურეტა გაღვია ცოცხალი არ გადაშირჩება.

ფაბრიკა მოწიწებით წამოღვა ფეხზე. შახნაზაროვამ სკამი დაათვალიერა და ოთახიდან გავიდა გინე-

ლაყუ კვერცხები

— ვაჰ.. ვაჰ.. ვაჰ.. ხალხნი არა ხართ? შნო არა ვაქეთ? მოდით რაღა, ისეთი კვერცხები მომიტანია პირდაპირ ანტიკა რამე! არამიტის სუნე აქვს! მურაბად მოხარშვა შეიძლება, მოდიო რაღა, წაიღეთ! — ყვიროდა ფაბრიკის მომმარაგებელი ვართანოვი.

— რას ეხვეწები კაცო, თუ არ უნდათ ნუ წაიღებენ, რას ვკარგავთ, ჩვენ გვაწყენს თუ? — გამოელაპარაკა მისი თანაშემწე დემურხანოვი.

სულ მალე ყველაფერი გამოირკვა: რამდენიმე კვერცხი კიოიო ვატენეს და შიგ მკედარი წიწილები აღმოჩნდა. რივი დაიშალა. გამყიდველები სიცილით იხოცებოდენ:

— ეს არაფერია, მეორე მკერავმა იჯავროს, იმათ ჩვენზე ორჯერ მეტი წაიღეს ანეთი კვერცხები.

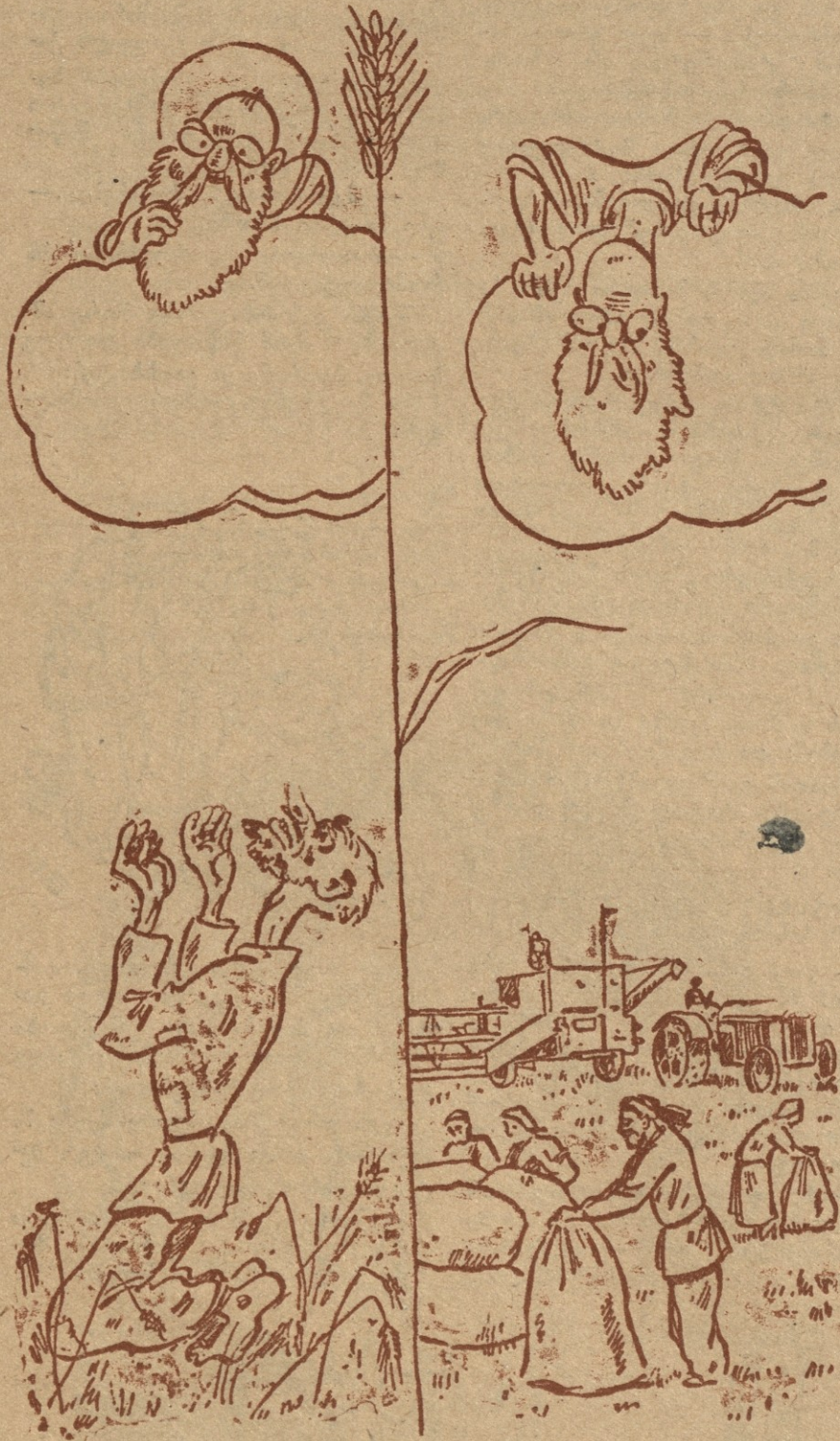
ფარულს ფარდა ჩამოეფარა და კვერცხებით განტვირთული მუშები სახლებისაკენ გაეშურენ.

ა.ა. ღონინი

მოსავლის აღება,
სხვის ბაღელში წაღება.

მოსავლის აღება,
შინ ბაღელში წაღება.

ღმერთი მომეტ მოსავალი
გადვიხადო ყველას ვალი.

კომბაინი და ტრაქტორი—
კოლმეურნეს ხელი ორი.

ერთ ტერტორას აკონდა მისი
ლიცკობლანა სულ არ ეტყენა
ზოგ მოწაფეს სწავლის დროს
პარტა გაქონდ-გამოქონდა
პარტა გაქონდ-გამოქონდა).
და ფიცარზე სახელს ჭრიდა
ზოგი მაჩვენებელ თითით
ცხვირს ნესტოს იჩიქნიდა
რომ ვერ გაჭრა დარიგებამ,
მუქარაც რომ ფუჭი გახდა,
მაშინ, ერთ დღეს იმ ტერტორათ
ამ სიტყვებით შათ მიმართა:

— ყური მიგდეთ! სატყვეს
გაძლევთ.
როგორც მამა თავის შვილებს, —
თუ ერთ კვირას იბეჯითობთ,
დაამზადებთ გაკვეთილებს, —
თან სკოლაშიც თავს დაიჭერო
როგორც ითხოვს წესი ამაა,
მაშინ მე თქვენ დაგანახვებთ
ისეთ რამეს, იმისთანას
რაც მანამდე არც ვიცოდა

თქვენგანს,
არც სხვა ვისმეს არ უნახავს,
გიჩვენებთ და შემდეგ ვერც თქვენ.
ვერც სხვა იმას ვეღარ ნახავს.

თქვენ პირობა შეასრულეთ,
მოიკრიბეთ ღონე, ძალი
მე კი შაბათს დაპირებულს,
დაგანახვებთ თქვენი თვლით.
ათამაშდა ჩატებით
მოლოდინით ბავშვთა გული
და სკოლაში მისწავლებელს
უსმენენ სულგანაბული.

შინ სწავლობენ: განაკვეთზე
ლამის ღამე გააოიონ,
თან ფიჭობენ: — „ნეტავ როდის
გათენდება შაბათიო, —

რომ ვიხილოთ ის საგანი,
არ უნახავს რაც ჯერ სხვასო,
და რასაც ჩვენა ნახვის შემდეგ
ვეღარავინ ვერ ნახავსო.

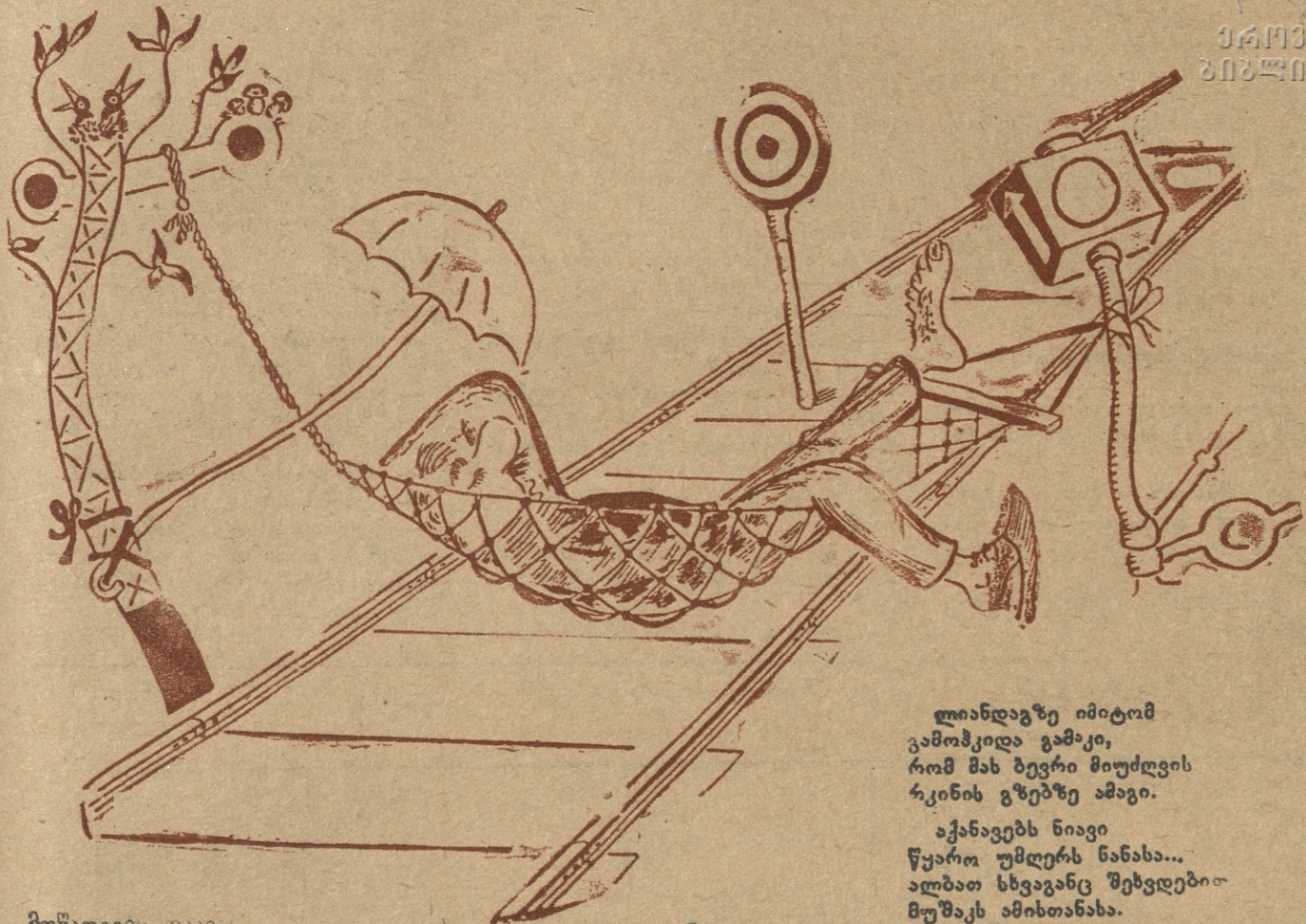
როგორც იქნა ლოდინს შემდეგ
დანიშნული დღე მოვიდა,
დაპირეს ზარი... და ტერტორაც
გაკვეთალებ შემოვიდა.

მოვიდა და მაგიდათან
დაჯდა სკამზე მძიმედ, დინჯად,
და სათვალე ამოიღო
თითქოს დამსწრეთ გასაშინჯად.

შემდეგ კიდევ უფრო დინჯად
ჯიბთაყენ მიაქვს ხელი...
სმა გაკმიდეს...
სმენად იქცენ...

ესტოს ნახვას ყველა ელის.
ხელს ჯიბიდან ამოღებულს
თან ამოჰყვა მრგვალი რაღაც,
გახსნა ხელი და ის „რაღაც“

*) იგულისხმეთ რომ იმ სკოლა
პარტაც ჭინდა, — სასურავიც
და ტერტორას ამ საქმეში
არ ეთქმოდა სამდურავი

ლიანდაგზე იმიტომ
ვამოჰკიდა გამაჰი,
რომ მას ბევრი მიუძღვის
ჩკინის გზებზე ამაგი.
აქანავებს ნიაგი
წყარო უმღერს ნანახა...
აღბათ სხვაგანც შეგვდები
მუშაკ ამისთანახა.

მოწათეგია დააბს
— ჰა! ხომ ხედავს, ბიგონია,
ოქეენი საცვარელი ხილი:
ჯერ მთელია, — ხომ უყურებთ:
ჯერ არ არის გატახილი.
აი, ვტეხავ! (ნაჭუჭიდან
გაპოილო ნაგვზის გული
მთელი ჯგუფი ნიგვზის იმ გულს
უცქერის სულგანბული) —
ის ნაჭუჭში სანამ იყო
არც ერთს ჩეგნგანს არ გვინახავს
მი მას შეგვამ.. (და შეგვამა)
აწუც ველარაგინ ნახავს!..
ხომ სწორია? თუ ზოგისთვის
ეს არ არის გასაკვირი,
მე თქვენ მაინც ნათელ პირით
შეგვიპროოთ დანაბირი.
აწ ჩემს მამართ საყვედური
თქვენ არა გაქვთ გასამხელი!.. —
და ტერტერამ კმაყოფილად
ჩამოიხსვა წვერზე ხელი...
ზოგს ლაყობა საქმედ უჩანს
უაზრო და უთავბოლო,
ზოგნი კიდევ ფორმალურად
ასრულდებენ სიზღვის მხოლოდ.
და ფონს უნდათ რომ გავივინ
ზაღლითური საქციელთ
თუ ვიხელთეთ ჩვენ მათ ენას
გადაკვირვით რკინის ცელით.
მედუსა

საქმისებურად

ჩვენი (ა.კ.) რკინისგზელი ბორ-
ჯომის მატარებელმა კითხულობდა
„იზვესტიას“ (№ 209), რომელშიაც
შემდეგი წერილი იყო მოთავსებუ-
ლი:
„სანიმუშო მატარებელი
„მატარებელი დადის კიხლოვოდს-
კსა და სოკის შორის.. მგზავრები მა
ჯლობას უცხადებენ მატარებლის მო-
ხამსახურეთ... ისინი აღფრთოვანებას
გამოსთქვამენ...
— ეს მატარებელი კი არ არის, ეს
არის სანატორიუმი ლიანდაგზე! —
ასე ახასიათებენ მგზავრები მატარე-
ბელს.
სუფთა ქვეშაგები, ზეწარი.. ელფ-
ქტრომუშა თითოეულ საწოლისათ-
ვის, კუბეში საკუთარი პირსაბანა,
აბსოლუტური სისუფთავე. მატარებ-
ლის თითოეული მუშაკი დაუზარებ

ლად და გულმოდგინედ ემსახურება
მგზავრს. ასეთი მოპყრობა მხოლოდ
კარგ სანატორიუმშია მოხლოდნე-
ლი... მგზავრი, როდესაც მატარე-
ბელს ტოვებს, ხელის ჩამართმევით
ენშვიდობება გამცილებელს და მად-
ლობას უხდის იმ ყურადღებისთვის,
რომელიც მას არ მოკლებია 15 საა-
თის მგზავრობის განმავლობაში“.
წაიკითხა და ჩაიცინა.
ჩაიცინა და თავი გაიქნია.
— ტყუილია, ეს როგორ შეიძლე-
ბა! — გაიკვირა მან და მოხუც სოფ-
ლელს შეუტია: — შტერი ხომ არა
ნარ, რომ ვერ მხედავ ამოდენა
კაცს?
— მოხუცი ვარ, ბაბუა, თვალს
მკლია!
— ბრუტიანა თუ ხარ სახლში ვერ
აეტი?

მანათი... უსაქმო ხალხს

პოლიანტე ვაჭარავს გამოუცხადეს, რომ კოლხიდში სენაკის ტბანა იგი დააჯილდოვა, როგორც საუკეთესო დამკვრელი.

— ავაშენათ ღმერთმა, — თქვა პოლიანტემ სხვა დამკვრელებთან ერთად და ჯილდოს მისაღებათ წავიდა.

— აჰა, დამკვრელო პოლიანტე! მიიღე ჯილდო! — მიულოცეს პოლიანტეს და ხელში ორი მანათი მიანიჭეს.

— მასხარად მიღებთ? — იკითხა პოლიანტემ.

— რათა გენაცვა, კოლხიდში წინა დღის ინსტრუქციამ ეს გამოგზავნა! წაიღე!

— ეგ მანათები მავათ ავტორ უსაქმო ხალხს მიართვით! — თქვა დამკვრელმა პოლიანტემ და გაიბოჯუნდა.

— ცხომარია! — გამოიძახეს მეორე დამკვრელი.

— აჰა, შიილე გენაცვა, ბოქლომი დაგაჯილდოვეს!

— ბოქლომი! — გაიკვირვა ცხომარიამ, — რა ეშმაკად მიხდა ბოქლომი?

— წაიღე რომ გუბნებიანს!

— კი, მაგრამ გასაღები?

— ოჰო! ახლა გასაღები მოგვთხოვა! ნაჩუქარ ცხენს კბილებს არ უსინჯავენ. აიღე და წადი. შემდეგი: — ღებოვიკი სტეფანე!

— აჰა ვარ!

— აჰა, დამკვრელო ღებოვიკო, ცოლი აქა გყავს?

— არა! — თავი მოიფხანა ღებოვიკმა.

— სულ ერთია, ამ ლილით დაგაჯილდოვეს.

— ლილაო? რა თავში ვიხლი ლილას?

— კი არ უნდა იხალო, უნდა წაუთვრეულს! ლილის ხმარა არ იცი?

— ვინც გამოგზავნა იმას წაუ-

ს... — ამბობს ღებოვიკი და უკან ბრუნდება.

— გასვიანი! აჰა გენაცვა!

— აღარ მინდა! — ამბობს ამ ამბის შემყურე გასვიანი, — ყველაფერი შეკერილი მაქვს.

— შურლულია, დაიჭი მახორკა! [იძაბად იმეხსნა] დადე — თან მახორკას არც გაიხლებით! ბევრზეს ვეწევი!

— კირთავა! აიღე ჯილდოთ 6 ფოლაქი!

— ფოლაქები თავის ადგილზე მაქვს! უკან ვადაგზავნეთ!

— ჯიანთრძე! ჯილდო აიღე.

— ვიცი რაც იქნება! ბევრი ვიახელით.

— კითაშვილა! გუბნოი პაპადა!

— სპასიბა, ნე ნადა!

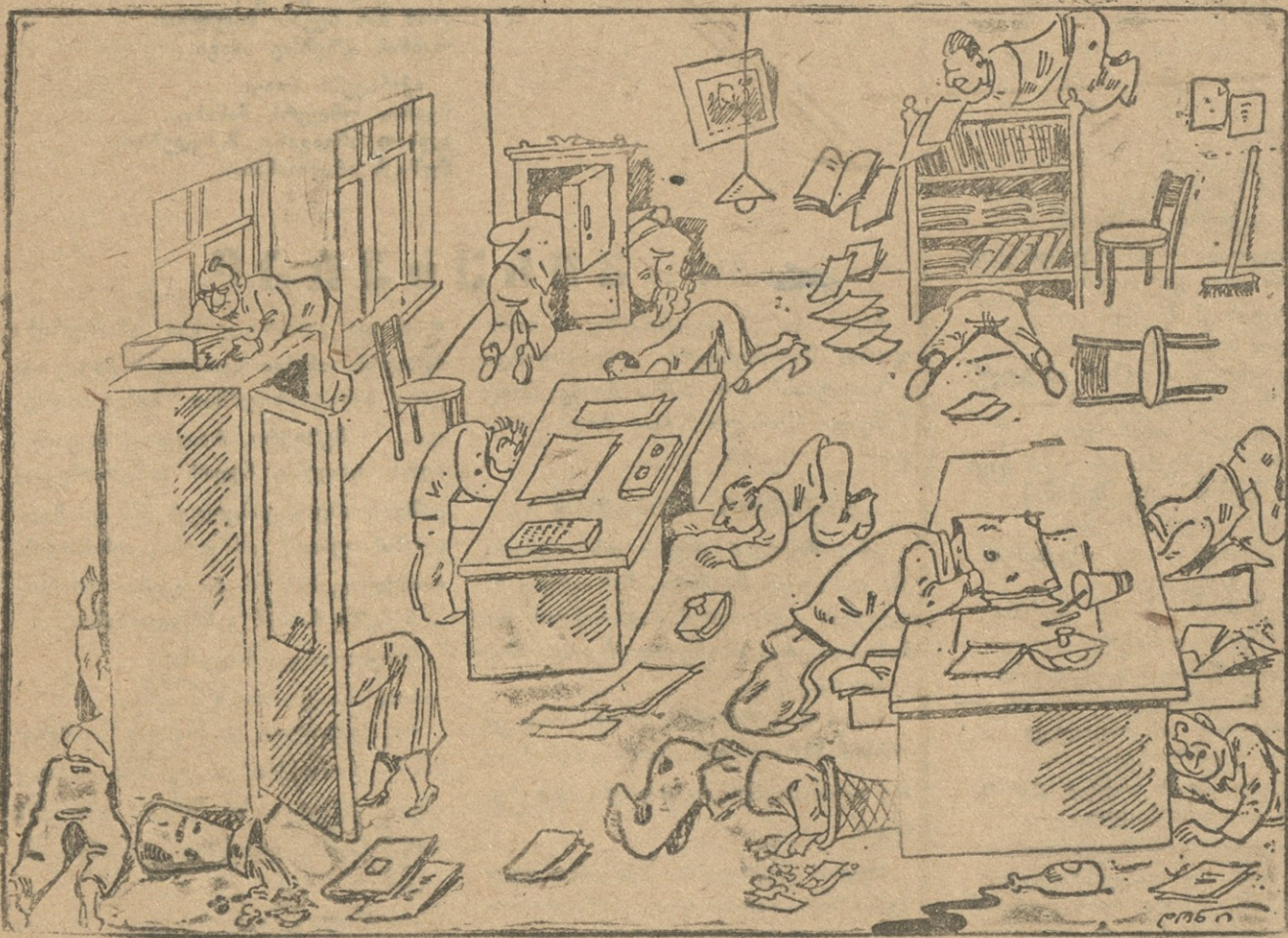
— კიტლაყაძე! ორი ფანჯარი!

— აი ეს კი მინდაო — თქვა კიტლაყაძემ, ფანჯარი აიღო, დაწერა და ეს ამბავი „ნიანგში“ გამოგზავნა.

მ. ჰიტლაყაძე.

№ 1 „მკერავის“ აღმინ. ტექნიკური ნაწილი მოუმარაგებია საკანცელარიო ნივთებით.

ნ.ს. ლონის.

ღლიდან ხალამოძისინ კოლა ნინა ლ ვარია. ფანჯარ - ქალაქის, კალამის ძებნა „პოვნაში“ არიან.

აღუშფოთველი ცხოვრება ხაიშში, წებო-სვანეთის ეს სოფელი, გარშემორტყმული მთებით და ტყეებით იდილიურ ცხოვრებას ატარებს.

ინგურისა და ხაიშურის გიგური ხმაურობა თუ არღვევს ხაიშის მკუდრობას, თორემ ისე ეს მთები დგანან თავისთვის წყნარად და სდუმან. მხოლოდ ღამით შორიდან მიკოტის მონოტონური კივილი მოისმის.

— დაგწყველოს ღმერთმა, გააჭირე საქმე, შურტყუნებს მიკოტისაგან შეწუბებული ს. ჯკადუა და მეორე გვერდზე ბრუნდება. ამ საღამოს იგი მზიარულ გუნებაზე დაწვა, რადგან ეახშად თვის მეგობრებთან ერთად ბევრი იციანა იუმორისტული ეპიზოდების კითხვაზე.

ხაიში—პატარა მივარდნილი კუთხე მართლაც ფრიად ხელსაყრელია თვითგანვითარებისათვის. აქ არც თეატრია, არც კლუბი. იშვიათად მოვლენ კინო-მეჭანკოსები და მოძრავ კინოს გამართავენ. ეს ხომ არ შეუშლის ს. ჯკადუას თვითგანვითარებას!

მართლობაში კაცს ვინდა უფრო სამზიარო რამ წაიკითხო. ამიტომ ს. ჯკადუა, კაცი განათლებული (ხაიშის ფოსტის გამგე) ალბათ კითხულობს ენობილ იუმორისტებს: მარკ ტვენს, ჩემოვს, დეერომს, დეერომს, სალტიკოვ-შჩედინს, კოლტოვს, ზორისს...

მაგრამ ამხანაგი თვითგანვითარების ვარა, სხვებსაც ანვითარებს. მან შეიგნო ხმამაღალი კითხვის დედა აზრი და უკითხავს სხვებსაც, მაგალითად კატო ჯადუას და ლიუბა უდესიანს. ეს უკანასკნელი მომენტი მით უფრო გასახარებელია, რომ როგორც ვვარი ამტკიცებს, უდესიანი სვანია, ხოლო სვანეთში განათლება მართო უკანასკნელად შეიჭრა.

კითხვა იწყება იქვე, ფოსტის შენობაში, სამსახურის დროს, უმთავრესად კი მუშაობის დამთავრების შემდეგ.

თი დღესაც ბევრა იკითხეს ხაიშის ფოსტის მუშაკებმა და ნაწარმოები იმდენად ჰუმორისტული გამოდგა, რომ ხარხარმა ხაიშურისა და ინგურის ხმაური დაფარა.

— ალბათ ილფისა და პეტროვის ფელეტონს კითხულობენ, ან იქნებ თითონ გოგოლის „მკვდარი სულეზია?“—ფიქრობს ქალაქიდან სვანეთს გაჭრილი მოგზაური.

— ერთი ჩემი წერილი თუა,—მომართავს ფოსტის მუშაკებს ადგილობრივი გლეხი.

— ნახე, მანდ ყრია წერილები,—უპასუხებენ მას ფოსტის მუშაკები

და კითხვას განაგრძობენ. წერილები მართლაც იქვე ყრია და შიგ ყოველი გამკლელი ურევს ხელს.

მუშაობა ფოსტაში თავდება. ფოსტის მაშვრალი მუშაკები სადილობენ და ისევ კითხვას იწყებენ.

— აბა, დავიწყოთ, ყველა მოიტა, ყველა!—ამბობს გამგე.

მოდის მთელი დასტა.

ხაიშურა ხმაურობს. მას ინგურია და ფოსტის თანამშრომლები ბანს ეუბნებიან.

— აბა, ეს გავხსნათ, გახივ, გახივ!

კაცი თუ ლიუბა ხსნიან კონვერტს. ეს სვანი ბიჭის წერილია, იგი ქალაქს სწავლობს და მამას სწერს.

— ეგ არაა საინტერესო, გახივ მეორე!

იხსნება მეორე წერილი, ამაში ხე-ტყის დაცურებაზე მომუშავეს ცოლი სწერს წერილს:

— ჩემო გიგო, კარგათ ვართ, ფური ხბო შევიძინეთ... სწერია წერილი.

— ჩემო გიგოვო! ხა, ხა, ხა! ხარხარებს ფოსტის გამგე, მაგაზეა ნათქვამი: შენ რომ გიგოს ჩასძახოდე, რად გეგზარო მეწველ ფურსა... ხედავ, ძროხა უყიდიათ, აქ კი გიგო თავს იტატუნებს ფულის საშოვრად წამომვდილო...

— თუ მოახერხებ და კიდევ გამოგზავნი ფულს, პატიფონებია მო-

სული და გიყიდი... მარტოვანი

— თ ხო ხო ხო! წერილებს პატიფონება... (აქ გაბზე ფხრეწს წერილს და კალათში ავდეტს) ნახე, სხვა ნახე!

„ძვირფასო ლევან! გაკოცებ ბევრს“...

— კოცნის, კოცნის! ხა, ხა, ხი—იციანი ქალიშვილები,—რა დროს კოცნაა ამ საშორეზე...

— თალიკო გათხოვდა, კარგი ბიჭია, ყველაზე მეტი შრომა-დღეები მას აქვს“...

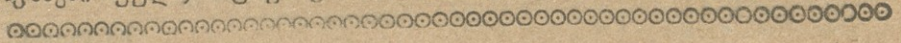
— ვირი ყოფილა... ხო ხო! ხა! რა აშბავია ამდენი შრომა-დღე!...

„ჩემო დედ-მამა! მე სწავლა დავამთავრე და ინჟინერზე ვთხოვდები სავზაო ინჟინერია, სვანეთის გზაზე ვიმუშაებო“...

— ეროპა! ქვეყანა თხოვდება? ხა ხა! არიქა, იქნებ ჩვენც გავვათხოვონ... გახსენით კიდევ...

იხსნება შემდეგი წერილი: მეზუთე, მეათე, მეზუთმეტე, საცა კანონია, ეს წერილები აღრესატებს უნდა გავზავნოდა, მაგრამ ხაიშში ჰუმორისტული ლიტერატურა ნაკლებია და აქაური ფოსტის თანამშრომლები იმულებული არიან სხვისი წერილები იკითხონ და ჰუმორისტულადეი გაატარონ დროება.

ალღარ-ალღარსან.

ზოგიერთ რაიონებში თავის დანაღდარ მძღევა ვეროვანი უფროდღება, რად მაც მოსალოდნელია გემის ჩაშლა.

—მართალია, თივის დამ ვადღებ ვერ შემკალით, მაგრამ ბუნებას ვაინც ვემვასრულმბთ — საკუთარ თივას დავუმატებთ!

სამხრეთ ოსეთი

„დენი ნეტუ“

დას. ოსეთი

ეროვნული
გზაობის

ლიახვის პირას
ვეწვიე ჯავას,
რადგან ვიცილი
უქედენ ჰავას,
მნიბლაედა მისი
დილა ბრწყინვალე,
გზად გავლის დროს კი
ენახე ცხინვალე,
და დაებინავედი
იქ ერთი ღამით
ის ღამე ახლაც
მზიბლავს სიამით!
სასტუმრო იყო
მეტად პატარა,
ქონდა მართლაც
ერთი ფანჯარა.
ჩამწკრივებული
შიგ ტახტი სამი,
ერთი მაგიდა
სამფენა სკამით!
სხვა მხრივ არ იყო
ეს დასაწვინი
ღღა შიგ მყარალი
ჰაერის სუნი!
თუმც დასაკრტი
არ ჰქონდა კარებს,
ტახტზე ვილაყ,
ხვრინავდა მწარედ!
მაგრამ ლაშქარი
არ შედრკა მათი,
და კბენა მეტი
დაძწევს მალით!
მივმართე თხოვნით:
„შომეცილ ნება,
დაუღლეს მქირაი
მე მოსცენება!“
ერთი მათგანი
თხოვნით ვანაზდა,
სხვენა გამოვეყო
ცხვირზე დაიჯდა!
მათრა: ტყვილად გაქვე
თქვე ჩიმი შიში,
ჩვეა ვართ ბაღინჯო
ცაობილი ჯიშის!
სასტუმროს გამგის!

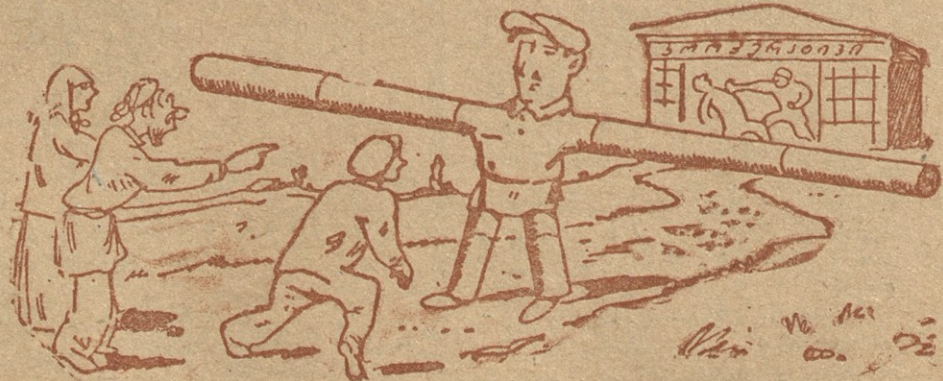
მოშენებული,
ერთი კი არა
მოცილი კრებულის
ციციტ სტუმართან
საუბრე შეგმა,
ვუქვს მოცემული
წილური გეგმა!
იგვლივ მეფობდა
სიჩუმე მკვდრული,
დავწვე, ჩამთვლიმა,
მეწვია რული,
მაგრამ ვიგრძენი
საზარი ჩხვლეტა,
ვაიმეგრევე,
რა არა ნეტავ?
აეანთე მუტი
აანაია გავკარი,
გხვდავ — მეხვევა
ბაღინჯოთ ჯარის
მუიავე მივეფროხე
ამ მხცთა გუნდი,
და სიინეტელ
ვაქვს დაგლობუნდი!
ვიბრმეით ამიტომ
თავგანეტებით,
რომ შევასრულოთ
გადანეტებით!
მე ბრიგადირი
ვარ ამ ჯარისა,
ჩვენში დამკვრელიც
ბევრი არისო,
და შემეტია
თავისი ჯარით,
ინც ასტენა
ომი საზარი!
როცა ვათენდა
დღე მომზიბლავი,
მე ავიწონე
სასწრაფოდ თავი!
სურათი იყო
არ სასაცილო,
მაკლდა სულ რაღაც
ხუთიოდ კილო!

ჯავისგან მიიღეთ
ფაქტნი საჭილონი,
ფირტას კანტორას
არეინ ყავს პატრონი!
გამგის თანაშემწე
ლიტვინოვი გვარად
ბიუროკრატობს და
ხაღს ატყვილებს მარად.
თვეობით ატარებს
ფულის მისაღებად,
სხვისი შიწოხება
მას არ ინაღვლებს!
გაიძახის მუღამ
„ახ, ნიეტუ დენგი“.
და იცალო ჟინდა
კიღვე შემდეგ თვეში
გამგესაც ვერ ნახავ
კაცი კანტორაში,
ცხვინვალისკენ დაპქონს
მუღამ თავის რაშით.
ამანათებიც ხომ
ხშირად იქარაღობს,
უკეთესი ფოსტა
სხვაგან ხად იწვენა?

ნინაგელი

ჩვენი შალვას სტუმრობაო, ნუ გკონია ხუმრობაო!

გამარჯობა ამხ. ნინაგელ
შესი მწუხარება კი არ გვინდოდა,
მათი ნეტს არ შევამუხებთ, თო ჩვენც
არ შევამუხებთ, რადგან ეს ჩვენმა მე-
ზობაღმ ინჟინერმა შალიყო კილუ-
ჩაიძე გვიყო.
ამას წინად ჩამოვიდა გურაში
თავისი ამქრებით (კოლის ძმა ახლ-
და) ჩვენს ასკანაში (თითონაც ას-
კანელია). ყველას გაგვიჩარდა. ინ-
ჟინერი, ნატანტარის წყალსადენ-ის
ინჟინერი გვესტუმრა ჩვენი შალვა-
თქვა. ეგებ, ვინ იცის, ასკანაშიაც ვა
მოიყვინოს წყალი-თქვა. (ასკანაში
წყალი ნაკლებად არის). ერთი სიტყ-
ვით ძან გაჯიბარდა. მოკრძალობით
უკრავლით თავს. თითონ ჩი გადმოქვ
ცქეროდა მაღლიდან.
ბევრა რომ არ გაგვიჩარდა, დაი-
თვირნ აი ჩვენი სახელოვანი შალვა
და მისი სტუმრობი და... და... (გაი
სიჩქვლილო რათერ ვთქვა?..) მოია-
რდენ კოპოპრატევი და იმდენი
ფთაჩის ნოქარს, რომ საწყალი სოლო
დაალოღავის. სულო ცოღვილო, შა-

ლვამ, როგორც ანჟინერმა, ცემის
ჭაი პლანი შეიმუშავა. თითონ კო-
პერატივთან გაჩერდა და არაგის უშ-
ვებდა, რომ ნოქარს მიშველობოდან.
გინც დაიპირით შაგლა, ყვილას წინ
აღვიდაა მუქართა და გინებით:
— ჯები არ გადმოღვათ... ახა
მასზე... დაიკარგეთ აქედან თქვენ
ცინვლიანებო და მხეცებო!
ასე მოგქრა თავი სახილოვანა
ინჟინერმა. (თუმცადა ჩვენთვის კი

არ მოუჭრა თავი,თითონ მოიჭრა თა
ვი, მარა თავის მოჭრა კაცს მაინც
გეწყინება). ახლა სოფელში ყმაწვი-
ლები ასე პიორიან:
ინჟინერო შალვაო,
გარცხვენს მთელი ასკანა.
რომ არ შეგრცხვენს ეს საქმე.
უნდა იყო ასკანა. (ი. ი. ასი კანი
უნდა გქონდეს შოგლზე გამოარუ-
ლი, რომ სხვა ხილი არ იგძნო).
სოსიკა ასკანელი.

კავშირგაბმულობის დისტანციის სატელეფონო ქსელიდან, საშუაზრო ხმები მესმოდა.

გადავწყვიტე გამეგო, თუ რაში იყო საქმე. მიმოითვის დარაჯზე—იგი გარკვეულს.

დარაჯმა ბერეკაშვილზე მიმოითვა —უფროსი ის არისო. ბერეკაშვილმა ქორიძეზე—ქსელი მას ეკუთვნისო. ქორიძემ ხეცხოიაზე მიმოითვა—კანტორას იგი განაგებსო. ამდენი მითითებებით თვალი კინაღამ წამოშინარეს და რომ თითებს არ ვერსხვერბლე, ისევე, დარაჯს მოუბრუნდი.

— ბოდიში, ამხანაგო! ერაქაჩაის ხომ არ იქნობ?

— ქანთარიახ?

— დიახ!

— რაღა არა, ჩვენი ტელეფონისტკაა.

— რას მეტყვი მასზე?

— გარკვევი იმას რომ... ძაან ანჩხლი ქალია. ტელეფონზე ხშირად ეჩხუბებიან. რატომ არ მადღეე ამ ნომერსო. რატომ აგვიანებ პასუხებსო. რატომ არა ხარ შენს ალაგზეო.

— ალექსანდრა სალდაძეს?

— გიცნობ. იგი ვარეჭიას წააგავს. როცა ტელეფონზე ურეკავენ, ალექსანდრა ქუჩაში იხედება და გამვლელ-გამომვლელს და ნაირობ-უცნობს ყველას თავს უკრავს.

— ეკატერინეზე როგორი შეხედულებიხა ხარ?

— ლომიაზე?

— მეონი!

— პა, პა, პა, პა, ნამდვილი სიმულიანტია. როცა ტელეფონი თავისუფალია, დაქერილიაო—ეუბნება. თითონ კი ნაცნობებს ემუხსაფეება.

სიტყვას არვის არ შევარჩენ, პირველი ვარ წყენაშიო!

სტესახელად ფრენო მქვია—ფრინველს გასწორებ ფრენაშიო.

— ეს ვისი ხმაა? ვინ არის რომ მტერის?

— ის ნინა მამადაძეა. შორეულათ ფრენოს ვიძახათ. დღეს მორიგეა— ასეა ყოველთვის. მისი მორიგეობის დროს რომ რამე „სკანდალი“ არ მოხდეს, არა შეიძლება. რამ უძახიან ტელეფონთან მოდიო, იგო გარეთ გარბის.

— კი მარა, ამ ხალხს უფროსა არა ყავს?

— რაღა არა... ყავს მარა.

ვაგონელი გზიკი.

ადგილკამია წყალტუბოს საგზური მომცა. ვინაიდან წყალტუბოში წამსვლელი პირველად ქუთაისში უნდა ჩავიდეს, მეც პირდაპირ ქუთაისის მატარებლის (№ 50) ბილეთის აღებას შევეუდექი. რა თქმა უნდა მაგარი ვაგონის ბილეთი მინდოდა, მაგრამ არ აღმოჩნდა და რბილი ვაგონის ბილეთი ავიღე. გულში ვიფიქრე: რაღაი დასასვენებლად მივდივარ, ბარემ გზაშიც დასვენებით ვიმგზავრებთქო.

შევედი ჩემს „კუბეში“ და წამოვწყეკი. ის იყო ძილს ვაპირებდი, რომ სხელის ყოველ ნაწილზე რაღაც მოძრაობა ვიგრძენი. ეს მოძრაობა თანდათან ვითარდებოდა. მეც შევეუდექი მიზეზის გამოკვლევას. ვიფიქრე—რა უბედურებაა? ნუ თუ მეც საჩხელი სენით (ბლერი) დაავადმყოფი?

ბოლოს დავრწმუნდი, რომ ბოლინჯოთა ჯართან მქონდა საქმე. დაახლოვებით ორი საათის ბრძოლის შემდეგ რამდენიმე ასეული ბოლინჯო გამიოვასალმე წუთისოფელს. მაგრამ მტერი ძლიერი მაინც არ იყო. მათ საცვლებს ნაოჭებში მოენახათ მყუდრო ბინა და იქიდან განაგრძობდნენ ბრძოლას. (ისემც დაეძინოს ჩვენ მტერს, მე იმ დამეს არ დამიძინია!)

ქუთაისში რომ ჩავედი, უკვე ხუთი კილო მქონდა მოკლებული.

წყალტუბოდან უკან დაბრუნებისას, მაგარი ვაგონით ვიმგზავრე და ტფილისამდე უვნებლად მოვედი.

ხსენებული რბილი ვაგონი (№ 1071) ახლაც მოგზაურობს ტფილისიდან ქუთაისამდე და იმავე ძველ მდგომარეობაში იმყოფება. თუ არ გჯერათ, კითხეთ მის გამცილებელს ს. მაზმიშვილს, რომელიც ჩემზე უკეთ ვაგაცნობთ ხსენებულ ვაგონის საინტარულ-პიეინურ მდგომარეობას.

კ. საფირჩხიელი.

პატაკი პირულიდან

დაუარეს დილით გლვებზე, როგორც წინეთ სიმონ მღვდელი. უსახელოდ შევაროვებ დვინო, ხორცი, კვინტი ყველი. შემდეგ მუქთად ნაშოვნ სურხათ კბილი გაკრეს, ყლაპი უქნეს. იჭიფებს—დრო ატარეს და ზურნაზე ჩაუბერეს... გაიღეშნენ, დროალებდნენ, იხე, როგორც სიკის ვირი... ატყდა ჩაუბი და სხვებთან მეც მომიგრიბეს ხელი, ცხვირი. თავი, ფეხი, ბეჭი, თეძო, ენა კბილი, მთელი ხახა. ამისთანა წარმოდგენა ნეტავ სულაც არ მენახა.

ავიტუხე და ყურს უვადედა ამ გულმოდგინე კამათს, რომელსაც პირული დილომის საბჭოს თავმჯდომარე იმედი ალლაძის კამბიეტში.

— რა გქნათ ჩემო მოადგილე — ვანო თეთრაშვილი... გაზეთში ვართ მოთავსებულნი.

— ამბ კოტე... პურის დროზე დამზადებასათვის ხომ არ დაგვაჯილდოვებს?

— კაი მოუფა შენს ცხვირს, კაი დაჯილდოვება ჩვენ მივიღეთ. და სწორედ მაგ პურის დამზადებამ გვიყო, რომ მაგრად დაგვარტყეს... არა, მე რამდენჯერ გავთო გახარებულემა ჩვენ გლვებოვრ ვ. თოფ—ლს რომ უნემოთ ჩვენზე არაფერი დაეწერა და...

— ამბ კოტე, მეც გავიგე, მაგის შეხახებ, მაგრამ ახლა რა გეუწყობა. სანამ ვართ ლახათიანად არ გავაბრტყელებთ იმ მუშკორს, ისე მიქარავს ვერ მოვაშლივინებთ.

— კარგს ვიხამდით: რაც იმ გლვებს ცემა დავაეკლით, მაგისთვის უნდა მიგვემარბინა... მართალია მე, როგორც სამილიციო სადარაჯოს უფროსი, წაგეხმარე გლვებებს ცემაში, იმედი მქონდა თვევებამ ატყეის... პატაკა „პურმარლის“ და ახლო... მომიღოს არ ვიცი.

— მართალია მე როგორც საქონს თვევებამ მოადგილე... „კოტე“ ბრალი მიმიძლოდა იმ თქვენ „რაინდობაში“, მაგრამ ვახვებთ ჩემი გვარი არ ჩანს...

— ქველ ვანი თეთრაშვილი, მე და შენ რომ ვიჭობით სსსრ-ის და დავიწყეთ... ნუთუ არ ვაგვიკეთხავს?!

— მაშ, მეც თქვეთ ტაფაში ვიწვი?! თუ ასეა, ნეტავ მოგვეწრო და კიდეც წამოგველო კრამიტი, ცოტა მეტი სახარჯო გავიყვითებინა...

— შენ რა გვირის, ჩემო ვანიჩკა! რამდინი წილიწადია გლვებოვის ბალი ხელში გაქვს, მთელი ბალის მოსაივლს შენ სცეცხლად და დღევანდლამდე არავის პასუხი არ მოუთხოვია... ანდა ვინ რას გეტყობა, როდესაც მე ჩუმად ვიყავი და სხვასაც ვაჩუქებდი.

— ჰო, თეთრაშვილი, მეც ვაჩუქებდი ჩემთან მილიციაში მოსულ გლვებებს, რომლებსაც... რაღა რომლებსაც ყველას რომ ვაშუშავით ეპყრობი და თანაც ათას კომპინაციებს აკეთებ... ბიუროკრატობა...

— ჩემოაა სოჭვი, არაფერი გაიგოს...

— ამბ კოტე... თქვენზე შერილია კიდეც, აჰ წაიკითხეთ. კლუბის მუშაობას ნელს უშლისო კლუბს შენაბა გახარწის წინაშეო...

— ვინც რა უნდა თქვას... წისქვილმა კი ფქვას რა გვაჯავრებს, წერონ და ჯღაზნიონ სანამდე უნდათ. ჩვენ ხომ პასუხს არავინ არ იხილს და...

მ. ინიხილი

ძღვანად გიგზავნი კოლექტივთა იაველომარეს ჩვენსა გრდს... კოლექტივის ულ უკან და უკან მიყავს. მეთათად ნახავთ ფხიზელს დროთ ხშირად არის მოვრდ... კოცნელად არ გაუშვია რულაში ერთი ქალი. არის ატარებს და ყოყორობს იხემა, ქაჩავს თვალებს, ა თარულაო კოლექტივის კონებახაც აწიავებებს. საკლითათ: სიმინოხ ღვინოს უცხო ხალხზე ჩუმად უიღობ. მენცე მიხედები ეს ფული თუ ხად მიცოცავს. ვისკენ მიდის პირულილი თაღა.

ხმა კორიდან

გულში ღამით ამხ. ნიანგი რედაქციაში მისულიყო, რომ ამ ნომრის შეთავარი დაეწერა.

ის იყო შეუღლა წერას, რომ „გოდრიდან“, რომელშიაც დაწუნებული მასალები იყო ჩაყრილი, მამლის ყივილი მოესმა.

— ყიულოყოლო! — ხრინწიანი ხმით ყივოდა მამალი.

ნიანგი მაშინვე „გოდრიდან“ გაჩნდა და და ამოიღო პირველი წერილი (ქ. ი. რომელიც ყივოდა).

ნიანგმა წერილი წაიკითხა: „სადგ. ნავთლულში ბარგის მიღებას რამდენიმე დღე უნდება. იყო შემთხვევა, როცა გამოგზავნილი ფრინველები დახოდნენ. მათში მხოლოდ ერთი მამალი ვადაჩხა, რომელსაც ძლივს მიოსწრო პატრონმა“. მამალს არ ჰქონდა დამთავრებული თავისი საჩივარი, რომ გაზეთებმა მორთეს მოთქმა:

— „ერთი კვირა აქ ვცრივართ. პროვინციისთვის ამბავი მიგვაქვს, რომ საბჭოთა კავშირი ერთა ლიგაში მიიწვიეს. ასე შესახებ პროვინციამ დაწვრილებით არაფერი იცის, რადგან ჩვენ სადგურში ვართ დატუსაღიებული“.

სწორედ ამდროს, თითქოს რადიო მძახისო, ძახილი მოისმა:

— ვლაპარაკობ სტალინისი... ეპიფანემ მოგვაშურა. მას ლანჩხუთში პანდური ჰქვრეს, აქ შემოდგრა რაოდენ ტურა. მას წარსულის მოგონება თვით კბილს უჩენს, გულს კი — შავსა.

„მეთოდისტად“ თავი მოაქვს, არ თაკილობს საქმეს ავსა.

— მიშველეთ, მიშვილით... უთხარით შემეკეროს ტუფლები. ახალგაზრდა ვიყავ, რომ დაკვეთა მივეცი. მალაჩა გამომერია ეყოფა ტყუილები. ან მაინც შემეკეროს!

— ვინა ხარ? საიდან? რა მოვივი-

და! — შევეკითხა ნიანგი.

— გუროჯიანელი ვახლავარ.. ფენსაცმელების არტელში ფენსაცმლის დაკვეთა მივეცი და აღარ მალირსა.

— ვინ არ ვალირსა? — ისევე შევეკითხა ნიანგი.

— ეს ჩემზე ამბობს?

— თქვენ ვინ ხართ.

— ვაშტე ვახლავარ არჩილი.

— რად არ შევერე ამდენხანს?

— არ მიშიტანა არჩივი.

ასეთია ჩვენი ვაშტე

ყლაპი უყო ორას თუმანს.

ეს არც არის ვახსავიერი,

ერთ ლუკმაზე ყლაპავს ღუმას.

ამ დროს „გოდრის“ ფსკერიდან მხიარული ღრუტუნის მოიმა და გაუკვირდა თა იკითხა

— საყვიოველია!

— არაფერი არ არის საკვირველი! — მოისმა ხმა და გოდრიდან ამოხტა შემდეგი წერილი:

„სადგური ლანჩხუთის ღორები დაიდ მადლობას უცხადებენ „საქილობისტანის“ რწმუნებულ ბესიკ ჩახვამებს, რომელმაც რამდენიმე ტონა ხლი დააღობო, რადგან დროზე არ იზარუნა ვაგონების შოვნაზე. დამპალი ხილი ვადაეცა ღორებს“.

დამთავრა თუ არა ნიანგმა წერილის წაიკითხვა, ღორებმა ღორული სიმღერა შემოსძახეს:

ყოფილმა ღმერთმა აკურთხოს შენი უნარი, ნიჭია.

შენი წყალობა მუდამ გვაქვს, ყოფილხარ კაი ბიჭია.

ნიანგმა „გოდორში“ ჩაიხვდა. „გოდორში“ სირყმე იყო, მხოლოდ ერთი წერილი ევლო შავ.

— რაკი არაფერს ამბობენ, მამალს მართლაც საგოდრე ყაბუღონს! — ფიქრა მან და დააპირა წასელო, რომ ატყდა აყალ-მაყალი.

— არ დაარტყა, ფილიმონ!

— მიშამ მოიგო და ირაკლის მთხვე „სტომპის“ ფულს?

— ნუ ყვირით, თქვე ოხრებო, თორემ მილიცია კიდევ დაგვაქვრს!

— არ მოისვენეთ ხომ? აბა ენახოთ! — თქვა წერილმა და გოდრიდან ამოხტა. — წამიკითხე, ამხ. ნიანგო, და ყველაფერს გაიგებთ! უთხრა წერილმა ნიანგს, რომელმაც მაშინვე გაშალა იგი და წაიკითხა:

„მოსკოვის ქ. № 3 ცხოვრობს ფილიმონ ვოგებაშივილი, რომელიც სისტემატიურად აწყობს კარტისა და ნარდის აზარტ თამაშს. მისი მუდმივი სტუმრები არიან მიშა და ირაკლი გერსამია და სხ. ხშირად არის ჩხუბი და აყალ-მაყალი. მდგმურებს მოხვენიბა არა გვაქვს“...

თასყავლებდლო, პოისა ამ დროს „გოდრის“ ფსკერში, — სწავლის დაწყების დროა და თქვენ საით კენ შიღინართ?

— რა თქვენი საქმეა! ქორწილში ვიყავ. ვერა ხედავთ რა ხაჭაპურები და შემწვარი ქათმები მომაქვს შინ. შუადღემდე დატყადეთ და შემდეგ წადით თუ არ მოვიდე!

ნიანგმა ეს უკანასკნელი წერილიც წაიკითხა და ბოლო სიტყვები ხმა-მალოა თქვა:

— „ასეთია აჭარისწყლის საბაზო სკოლის მასწავლებელი თამარა ვოგინი...“ — შემდეგ ვერ გაარკვია. მაგრამ ბოლოში ლექსი კი ვარჯად ამოიკითხა:

„ლამის დადის თამარაო ზერანგისა ამარაო“.

— ვამ, ეს თითხ ტოლა ბემურაზი ისე მაჩერდება, თითქოზ ვაიგო, რომ მე უოფილი ვაქარი ავეტოკ
ყარყუმოვი ამ შავარაკზე ნაყიდი „პუტიონკით“ ვარ ჩამოსული.

არჩილის სიმღერა

მე არჩილ ზაქარაშვილი
ბაჭი ვარ, ბიჭად ქიბული,
ტა.ო.კ. პურის წერტილან
თუმც ვიყავ გამოჯიბული.

ჯერ საცობში ვმუშაობდი
იქაც ვჭამე ოოლი პურის
მესამოცე წერტში უკად
ქაფიათვის მკრეს პანდორი.
ორი კვირა ვისივრნე,
გამიძნელდა ფურნის გარედ
მიჩვეული რომ ვიყავი
ფულის დაყრას მარჯხნით მხარეს.

სამმართველოს მივადექი,
შევებვეწი ზემ ნათლას:
— უადგილოდ ნუ დამტოვებთ
ზაქარაშვილს თქვენს ბათას.

არ გასულა დიდი ხანი
ის მოეწყო შემდეგ წერტში
და იქიდან იკვირებდა
მე ვინ მომშანის! გავწ...

წილი
გიბა.

დეკემბერი

„ტაქსიკის დაუფლება“

ტინათურა. ქიათურის მარგანე-
კის მალაროს (№ 14-26) დირექტორ-
მა განუსაზღვრელი ვადით გადასდო
მალაროსათვის წყალის გაყვანის სა-
კითხი და შეიძინა ვირი, რომლის
საშუალებით ეზიდებიან წყალს მუ-
შებისათვის ტიკებით. ტექნიკის ასე-
თი დაუფლებსათვის მუშებმა გადას
წყვიტეს დირექტორის დაჯილდოე-
ბა.

დაჯილდოება

სენაკი. კულტსაქონლის მღაზი-
ის გამგე ერმილემ მიიღო პირველი
ჯალდო, როგორც იშვიათმა კოლაე-
რატორმა, რომელიც საქონელს ზედ-
მეტს არიცხავს და საერთოდ საქო-
ნელს ნიბრზე ყიდის თავის ნაცხო-
ბებს შორის.

დაკარგვა

სოფ. ტაყარი (ზეტაფონის რაი-
ონი). უგზო-უკვლოდ დაიკარგა ტე-

ვრის აგურა ჭარხნის ინჟ. სულავა,
რომელიც ჭარხნის სააღმშენებლო
მასალის შესაძენად იყო წასული. ამ-
ბობენ სულავამ ზედმეტი დალია,
დაიძინა და ჯერ არ გამოფხიზლე-
ბულა.

„კულტმომსახურება“

ჭუთანისი. ვალიკო ჩოგოვაშის
დახმარებით შესდგა მეთარნეთა კო-
ლექტივი, რომელიც მომსახურებას
უწევს ზდანოვიჩის ქუჩის მშრომელ
მოსახლეობას საღამო 7 საათიდან
ხშირად გათენებამდე. კონცერტები
— დედის გინებითა და ირმა-ტყე-
პით — უფასოა. კოლექტივის ხელ-
მძღვანელად გამოყოფილია კეიშვი-
ლი. ზდანოვიჩის ქუჩის მცხოვრებთ
პზრად აქეთ თხოვნათ მიმართონ მი-
ლიციის უფროსს, რათა ყურადღება
მიექციოს ამ გარიგებებს და „დაა-
ჯილდოვოს ეს მერად საჭირო
კულტმუშაკები.

ნან. ნადარეიშვილის

წინ აღუდგა გოლიათს
სამი კაცი ბატარა.
(თვითუღმა ალბათ მ
თავისთავი აღარა).

ამისი ხანის ეგებ ჩვენ
ვისახელოთ თავიო,
თუმც არა გვაქვს ამისი
ჩვენ ძალი და ძალავიო.

ჩაეცინა გოლიათს...
ჩაუარა ვაჰიდა...
„რაც მოვივა დავითა
ყველა შენი თავითა“